

РЕШЕНИЕ

№ 22365

гр. София, 04.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав, в публично заседание на 27.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **3616** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 АПК вр. чл. 172, ал. 5 ЗДвП.

Образувано е по жалба на Д. А. И. от [населено място], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-000455/30.01.2026 г. по чл. 171, т. 2а, б. "а" от Закона за движение по пътищата, издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с която е прекратена регистрацията на пътно превозно средство (ППС) за срок от шест месеца.

Релевират се доводи, че оспорената заповед е незаконосъобразна, като издадена при нарушения на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че процесното ППС е предоставено на дъщерята на жалбоподателката и в този смисъл същата няма информация за посоченото нарушение. По тези съображения се иска отмяна на ПАМ.

В съдебно заседание оспорващата, се явява лично и с адв. А., поддържа жалбата си и моли за уважаването ѝ. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът – П. Х. П. - полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ – СДВР, редовно уведомен, не изпраща представител, не излага становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 44 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С обжалваната Заповед по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП на оспорващата е наложена ПАМ – прекратяване на регистрацията на ППС – М. В200 за срок от шест месеца, като са отнети 2 броя

регистрационни табели с [рег.номер на МПС] . Заповедта е издадена против Д. И., затова, че на 21.01.2026 г. около 11:17 часа в [населено място] по бул. Д. Н. с посока от ул. И. Г. към бул. Л. П., автомобилът е бил управляван от неправоспособен водач – Ю. Б. Д., който не притежава СУМПС, за което му е съставен АУАН серия ГА № 4186506 от 21.01.2026 г.

По делото са приети без оспорване от страните писмени доказателства представени с жалбата, административната преписка, включително и такива касаещи компетентността на административния орган, издал процесната заповед.

В с.з. на 27.05.2026 г. е разпитан като свидетел В. А. Д..

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган – П. Х. П. – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ - СДВР, съгласно заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. на директора на СДВР, както и заповед за назначаването му.

В тази връзка съдът приема, че обжалваният административен акт е валиден акт и не са налице основания за отмяната му в условията на чл. 146, т. 1 от АПК.

Заповедта за прилагане на принудителната административна мярка е издадена в писмена форма и съдържа всички необходими реквизити, съгласно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. Същата е мотивирана, като мотиви има изложени и в съставения АУАН. Не се констатира отменителни основания по чл. 146, т. 2 от АПК.

В производството по издаването на обжалваната заповед не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, такива, които ако не бяха извършени щяха да доведат административния орган до различни фактически и правни изводи. Само подобни нарушения се оценяват като съществени и респ., само подобни нарушения биха могли да обосновават извод за незаконосъобразност на административния акт. Съдът не намира и никакви разминавания в съставения АУАН и в изложените в ЗППАМ мотиви. Следва да се посочи също така, че заповедта за прилагане на ПАМ има самостоятелни правни последици, различни от акта, с който се установява нарушението, и от санкционния акт, с който се налага административно наказание, а и прилагането на ПАМ предхожда дейността по налагане на административно наказание. Следователно, нормите на ЗАНН и НК са изцяло неприложими в случая, а оттук и, доколкото по административното производство, нито административният орган, нито съдът следва да преценяват въпроса за вината, нито знанието на собственика на ППС дали последното е управлявано от лице измежду посочените в чл. 171, т. 2а от ЗДвП е изцяло ирелевантно. В този смисъл неоснователни са възраженията за допуснато процесуално нарушение с довод, че АУАН е съставен на непълнолетно лице, което обаче по арг. на чл. 26, ал. 2 ЗАНН е носител на административнонаказателна отговорност. Наред с това субективното отношение на собственика

на превозното средство не е елемент от фактическия състав на посочената норма. Законово условие за прилагане на мярката е единствено ППС да е управлявано от водач, който не е правоспособен.

Решаващото в случая е, че собственото на жалбоподателката ППС е управлявано от лице, което е без СУМПС и по отношение на който въпрос страните не спорят. Това обстоятелство в условията на обвързана компетентност задължава административния орган да издаде процесната заповед, без да има възможност на преценка дали да я състави или не.

С оглед изложеното по-горе не се констатира основания, които да послужат за отмяна на заповедта в условията на чл. 146, т. 3 от АПК.

Съобразно чл. 171 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки:

По т. 2а. (посл. изм. - ДВ, бр. 2 от 2018 г., в сила от 03.01.2018 г.) прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство:

а) без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

Настоящият съдебен състав намира, че оспорената ПАМ е приложена законосъобразно, тъй като се установява по безспорен начин наличието на изискуемите от нормативната уредба предпоставки за налагането ѝ.

В конкретния казус са налице материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП.

По отношение правната същност на процесната принудителна административна мярка следва да се има предвид, че тя не цели да санкционира/накаже нарушителя и/или трети лица, а чрез неблагоприятни последици за адресата да се постигне правно определен резултат - подобряване на пътната обстановка в страната, ограничаване и намаляване броя на пътнотранспортните произшествия, на загиналите и ранените при пътни инциденти участници в движението. Това въздействие върху субекта, е преценено от законодателя като превенция срещу извършването на определен вид правонарушения.

Крайният резултат от мярката по чл. 171, т. 2а от ЗДвП е временно "отнемане" на средството за извършване на нарушението, тъй като макар ППС да остава под властта на неговия собственик/собственици, прекратяването на регистрацията, чрез сваляне на регистрационните табели, пречатства възможността за движението му по пътищата, респ. възможността да бъде извършено ново и/или повторно нарушение. МПС губи регистрацията си и не е годно за участие в движението за определен период от време, в което се състои и възпиращият ефект на мярката.

В конкретната хипотеза мярката е насочена към собственика на МПС и отговорността му същото да бъде управлявано от правоспособен водач.

За да бъде приложена процесната принудителна мярка законът не изисква установяване и от административния орган, на обстоятелството, че собственикът на автомобила е знаел, че водачът, който е управлявал автомобила му, е неправоспособен. Възложено е от закона в тежест на всеки собственик на автомобил да предприеме съответните мерки автомобилът му да бъде управляван само от правоспособни водачи. Нормата на чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП е категорична ПАМ –

прекръпяване на регистрацията на пътно превозно средство се прилага по отношение на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, което не е правоспособен водач. Само ако бъде установено, че автомобилът е бил отнет противозаконно не следва да бъде прилагана ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДВП.

В случая жалбоподателят твърди, че лично той нито е допуснал, нито е предоставил за управление автомобила си на неправопособния водач. Субективният елемент на умисъл – че съзнателно не е попречено автомобилът да бъде управляван от лице, за което се знае, че е неправопособен водач - не е обвързан с налагането на ПАМ, за разлика от административнонаказателната отговорност по чл. 177, ал. 1, т. 3, б. "а" от ЗДВП. Следва да се прави разграничение между административното производство по налагане на ПАМ, където не е необходимо установяване на такъв субективен елемент, от производството по налагане на административно наказание за извършено административно нарушение, където следва да бъде доказвано наличието и на субективната състава на конкретно административно нарушение.

В случая защитната теза се основава единствено на свидетелските показания на В. Д., чиито сведения съдът преценява с оглед възможната негова заинтересованост и съобразно разпоредбата на чл. 172 ГПК, вр. чл. 144 АПК. Ето защо не може да се счита и че нарушението не е доказано. Излагането в хода на съдебното производство на версия, различна от представената пред контролните органи, съдът определя като защитна.

За пълнота настоящият състав счита, че не е нарушен и принципът за съразмерност, заложен в чл. 6 от АПК. Наложеният мярка не засяга права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава, а именно да се гарантира безопасността на движението по пътищата. Собственикът на МПС е следвало да вземе всички необходими мерки собственият му автомобил да бъде управляван само от правоспособен водач, предвид общественозначимия интерес да се гарантира безопасността на движението по пътищата.

В случая по делото липсват и не се представиха доказателства, които да оборят, установеното от контролните органи обстоятелство досежно неправопособността на водача на процесния автомобил. Съгласно разпоредбата на чл. 22 от ЗАНН за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат принудителни административни мерки. Случаите, когато могат да се прилагат принудителни административни мерки, техният вид, органите, които ги прилагат, и начинът за тяхното приложение, както и редът за тяхното обжалване се уреждат в съответния закон или указ- чл. 23 от ЗАНН. ПАМ няма санкционен характер, за това се касае за административно производство с различна природа от административнонаказателното производство по издаване на АУАН и НП. Мярката е наложена в съответствие с целта на закона, която е да се лишат от възможност неправопособни лица да управляват МПС, в защита на позначимия обществен интерес - охрана на безопасното движение по пътищата.

С оглед изложеното, съдът намира жалбата за неоснователна, а оспореният административен акт за законосъобразен, като не са налице основанията по чл. 146, т. 1-5 АПК за неговата отмяна.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 44 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. А. И. от [населено място], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-000455/30.01.2026 г. по чл. 171, т. 2а, б. "а" от Закона за движение по пътищата, издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна

полия“ – СДВР.
Решението е окончателно.

СЪДИЯ: